

Gheorghe Mușat vorbește despre trecutul sau, într-o Scrisoare deschisă | ‘Cei care au trecut printr-o asemenea situație macar o dată în viață, pot judeca. Ceilalți să ridice piatra’

În campanie electorală se ascut sabiile, taberele se așează fața în față și nuanțele dispar. Într-o astfel de confruntare, trecutul este de cele mai multe ori manipulat, falsificat prin omisiune și instrumentat politic în funcție de interesele de moment ale unora sau altora, arată [Gheorghe Mușat](#), fondatorul firmei Mușat & Asociații, într-o Scrisoare deschisă adresată lui Lucian Davidescu - Romania Curată și jurnaliștilor interesați în aceste zile de deținuții politici optzeciști de la închisoarea AIUD.

”Așa se întâmplă și acum, când numele meu este adus într-o dispută intens mediatizată a carei miza nu sunt eu și care nu are ca finalitate, din păcate, dezvaluirea celor vinovați de represiunea comunistă”, spune **Gheorghe Mușat**, în documentul primit la redacție.

Fondatorul firmei **Mușat & Asociații** povestește, în *Scrisoarea deschisă*, că a urmat cursurile Școlii de Ofițeri de la Baneasa începând din 1967, când a terminat liceul. Avea 17 ani și își dorea să devină avocat, iar părinții săi – țărani simpli, fără posibilități materiale – nu aveau nicio posibilitate să-l întrețină la facultate. ”Nu știam, atunci, că nu voi mai putea practica avocatura după absolvirea cursurilor și nu știam, de fapt, că odată intrat în sistem, nu voi mai fi liber să-mi decid traseul profesional. Aș putea spune acum, privind retrospectiv, că nici macar nu știam unde intru. Între 1972 și 1983 am lucrat în Ministerul de Interne, la Inspectoratul de Securitate al Municipiului București, secția contraspionaj. Am înțeles destul de repede că nu acolo este locul meu și am încercat să plec, prin demisie. Eram în primăvara anului 1981. Mi s-a spus că de acolo nimeni nu iese la cerere”, povestește **Gheorghe Mușat**.

Cu un certificat medical a reușit, la a treia tentativă, să plece și a intrat, ulterior, în Baroul București. Dar gestul său a fost perceput ca o sfidare de către cei care conduceau destinele țării și ale Securității statului comunist. Era un exemplu prost pentru toți cei rămași în sistem și atitudinea sa nu putea fi lăsată nesancționată. Pedepsa a venit un an mai târziu, când a fost arestat sub învinuirea că ar fi divulgat secrete de serviciu soției și condamnat la 8 ani de închisoare. Un simulacru de proces cu procurorul Ștefanescu în prim plan (același procuror care a ”instrumentat” dosarele tuturor deținuților de la Aiud).

Redăm, mai jos Scrisoarea deschisă către Dl. Lucian Davidescu - Romania Curată (și alți jurnaliști interesați în aceste zile de deținuții politici optzeciști de la închisoarea AIUD):

Stimate domnule Lucian Davidescu,

Am luat la cunoștință de scrisoarea dvs. adresata subsemnatului, postata pe site-ul RomaniaCurata.ro și preluata apoi de mass-media. Apreciez interesul dvs. față de deținuții politici optzeciști de la închisoarea Aiud. Regret însă ca o faceți abia acum, într-un context politic exacerbat cu un pronunțat iz electoral.

Va înțeleg demersul. Astea sunt vremurile. În campanie electorală se ascut sabiile, taberele se așează față în față și nuanțele dispar. Într-o astfel de confruntare, trecutul este de cele mai multe ori manipulat, falsificat prin omisiune și instrumentat politic în funcție de interesele de moment ale unora sau altora. Așa se întâmplă și acum, când numele meu este adus într-o disputa intens mediatizată a carei miza nu sunt eu și care nu are ca finalitate, din păcate, dezvaluirea celor vinovați de represiunea comunistă.

Dar, înainte de orice alte considerente, iată faptele.

Am urmat cursurile Școlii de Ofițeri de la Baneasa începând din 1967, când am terminat liceul. Aveam 17 ani și îmi doream să devin avocat, iar părinții mei – țărani simpli, fără posibilități materiale – nu aveau nicio posibilitate să mă întrețină la facultate. Nu știam, atunci, că nu voi mai putea practica avocatura după absolvirea cursurilor și nu știam, de fapt, că odată intrat în sistem, nu voi mai fi liber să-mi decid traseul profesional. Aș putea spune acum, privind retrospectiv, că nici măcar nu știam unde intru. Între 1972 și 1983 am lucrat în Ministerul de Interne, la Inspectoratul de Securitate al Municipiului București, secția contraspionaj. Am înțeles destul de repede că nu acolo este locul meu și am încercat să plec, prin demisie. Eram în primăvara anului 1981. Mi s-a spus că de acolo nimeni nu iese la cerere. Cu un certificat medical am reușit, la a treia tentativă, să plec și am intrat, ulterior, în Baroul București. Dar gestul meu a fost perceput ca o sfidare de către cei care conduceau destinele țării și ale Securității statului comunist. Eram un exemplu prost pentru toți cei rămași în sistem și atitudinea mea nu putea fi lăsată nesancționată. Pedepsa a venit un an mai târziu, când am fost arestat sub învinuirea că aș fi divulgat secrete de serviciu soției și condamnat la 8 ani de închisoare. Un simulacru de proces cu procurorul Ștefanescu în prim plan (același procuror care a "instrumentat" dosarele tuturor deținuților de la Aiud).

După condamnare am fost trimis în lanțuri la Aiud, unde am fost încarcerat în secțiunea unde se aflau "politicii". Și erau mulți deținuți politici în anii aceia, chiar dacă printre ei nu erau nume sonore. Se știe că regimul de detenție era unul special și că "politicii" constituiau o amenințare chiar și închiși fiind. Aveam tehnica de ascultare în celule, căci trebuia să fim supravegheați permanent. Despre condițiile de detenție ar fi multe de spus, despre metodele de intimidare, despre umilințe și batai, despre mijloacele puse în joc pentru a reduce un om la instinctul de supraviețuire, despre modul în care se foloseau de sentimentele față de familie pentru a te șantaja și manipula. Sunt multe moduri de a face dintr-un om neom atunci când acesta se afla în închisoare, la cheremul anchetatorilor, care își aroga drept de viață și de moarte nu doar asupra lui, a deținutului, ci și asupra familiei sale. Eram însurat și aveam două fiice minore, una avea 8 ani și cealaltă avea 3 ani. Mult timp nimeni din familie nu a știut nimic despre mine, nici unde mă aflu și nici dacă mai traiam. Pe toată durata detenției la Aiud nu mi s-a permis să fiu vizitat de copii, nu am avut dreptul la corespondență cu familia sau să primesc măcar o carte, nu am avut acces la medicul închisorii sau la asistența medicală.

Ca deținut politic nu era nevoie să semnez un angajament că să dai declarații. Când te chemau la raport, scriai oricum, sub dictare, ceea ce îți se cerea și, atunci când ceea ce scriai nu era pe placul lor, erai obligat să o iei de la capăt până obțineau declarațiile pe care le doreau. Era și acesta un mijloc de umilință, un mod de a-ți arata că nu mai ești nimic altceva decât un instrument. La "restrictivă", la "izolare" mergeam pe rând, puțini din cei aflați la Aiud în anii '80 au scăpat fără să fi trecut pe acolo. În acest context, mi s-a cerut să semnez un angajament cu numele Miron. Aș fi putut să mă opun? Când ești în închisoare și nu știi ce se întâmplă cu copiii și familia ta, despre care anchetatorii îți dau informații sumbre, când știi că te așteaptă din nou izolarea și riscul de a fi umilit și batjocorit de deținuți de drept comun introduși special în celulă pentru a te "reeduca", nu ai alte opțiuni. Dacă mi s-ar fi cerut atunci să declar că am vândut arme nucleare unor marșieni, nu cred că aveam puterea să mă opun. Cei care au trecut printr-o asemenea situație măcar o dată în viață, pot judeca. Ceilalți să ridice piatra.

Am ieșit din închisoare în ianuarie 1988, după o detenție de 3 ani și 10 luni. A urmat o perioadă în care mi-a fost greu să gasesc un loc de muncă, pentru că nimeni nu angaja un fost deținut politic. Un timp am lucrat ca taximetrist pe timp de noapte în Gara de Nord, am vândut în piața legume și fructe din grădina părinților mei, după care am lucrat ca merceolog și apoi jurist la Fabrica de Cauciuc IBCC Jilava. În avocatură și în Baroul București am reintrat abia după decembrie 1989. Ceea ce am făcut de atunci și până azi nu e un secret pentru nimeni. Numele meu nu a fost implicat în scandaluri, iar firma de avocați pe care am înființat-o este, de atunci și până azi, una din firmele de referință din țară. Nu sunt și n-am fost abonat la contracte cu statul.

Despre deținuții de la Aiud, din anii '80, ar trebui să se vorbească mai mult în spațiul public, și nu doar atunci când numele lor sunt aduse în discuție pentru a justifica vendete politice. Iulius Filip, Ion Bugan, Radu Filipescu, Gheorghe Nastasescu, Marin Iancu, Lucian Iancu, Erno Borbely, Dumitru Iuga, Nicolae Lițoiu, Biro Katalin, Buzaș Laszlo, Ion Draghici, Florea Vlasceanu, Mihai Ivanescu, Pavel D. Gheorghe și mulți alții au trecut în anii '80 prin temnița de la Aiud pentru că au îndrăznit să se opună, fiecare în felul lui, împotriva unui regim totalitar care ne transformase pe toți în prizonieri de conștiință. Gheorghe Ursu, Doina Cornea, Vasile Paraschiv și deținuții de la Aiud au fost uitați și marginalizați de politicieni, care își aduc aminte de rezistența anticomunistă doar când pot câștiga capital electoral.

În încheiere, aș dori să menționez că cele arătate mai sus sunt cunoscute încă din timpul închisorii de către toți colegii de detenție cu care am împărțit aceeași celulă la Aiud.

Cu respect,
Avocat Gh. Mușat